

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΩΛΤΕΡ ΟΤΤΟΛΕΓΚ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΣΥΡΑΝΟ !

ΜΙΑ φορά έπαιξα κι' εγώ το ρόλο του Συρανό. "Αν και δεν ήξερα τη Ρωξάνη μου, την άγατσα με πάθος και της έκανα με το στόμα ενός άλλου τις πιο τρελλές και τις πιο φιλογενές έξομολογήσεις...

"Ήθουν τότε δικαστικό χρόνους : Ένα δειλό, άχρo και μελαγχολικό παιδί που έγραφε ποιήματα. "Έλεγα ότι ήθουν θύμα της μοίρας και κάθε τόσο χανόμουν σε ρομαντικά όνειρα...

"Ο καλύτερος από τους φίλους μου ήταν ο Πιέρος. Και ξέρετε γιατί ; Γιατί είμαστε τα δυο αντίθετα άζωα. "Εγώ ήθουν κοντός και ξανθός, εκείνος μελαγχρινός και ύψηλός...

...Εγώ ήθουν μελαγχολικός και όνειροπόλος, εκείνος χαρούμενος και πρακτικός άνθρωπος. "Εγώ είχα άσχημο σίμα, εκείνος άσχημη ψυχή. "Ήταν τοιμηρός, έγωιστής, παταδόξος και τα ήθελε πάντα όλα δικά του...

"Ο φίλος μου λοιπόν αυτός μ' έκανε ν' άγατήσω μιá πραγματική και ζωντανή γυναίκα, γιατί ως τότε ήθουν έρωτευμένος με τα ιδανικά πλάσματα της φαντασίας μου.

Μία μέρα ήθεθε στο σπίτι μου με ύψος σοβαρό και λίγο άνησυχο. "Εγώ—ποιός ξέρει γιατί;—κατάλαβα άμέσως ότι θα ήθουν πάλι το θύμα του...

—Ξέρεις ; μου είπε. Είμαι έρωτευμένος με τη Ρίτα Μαριέλ... Την ξέρεις μήπως ; "Όχι; Δεν περάζει...

—Λοιπόν ; τόλμησα να τον ρωτήσω. Τι μου το λές ξιένα ;...

—Πρέπει να με βοηθήσης ! μου φώναξε ο Πιέρος, χτυπώντας επιτακτικά το μπαστουνάκι του άπάνω στο γραφείο μου. Και έπειτα πώς θα με βοηθήσης ; "Άκουσε πώς : θα μου γράφης φιλογενά γράμματα για τη Ρίτα... "Εσύ ξέρεις να γράφης πολύ καλύτερα" από εμένα... "Αν και είσαι νέος άζωμη, είσαι ένας μεγάλος συγγραφέας !

"Αυτά λοιπόν τα γράμματα θα της τα στέλνω εγώ, σαν ένας άγνωστος που δεν θέλει να φανερώση τ' όνομά του και που δεν θα το φανερώση ποτέ... Θα της στέλνουμε ένα κάθε μέρα, ώσπου να δημοσιώσουμε γύρω από τη Ρίτα την κατάλληλη άτιμόσφαρα... "Έπειτα, θ' άρχισω να της στέλνω βιβλία και λουλούδια... Καταλαβαίνεις το σχέδιό μου... "Η Ρίτα στο τέλος θ' άγατήση αυτόν τον άγνωστο θαυμαστή της και τότε όταν καταλάβω ότι φλεγγετεί από την περιέργεια να μάθη ποιος είνε, θα της φανερώσω το μυστικό μου !... "Ετσι είμαι βέβαιος ότι θα την κάνω να μ' άγατήση, γιατί, φίλε μου, ή γυναίκες είνε πάντοτε ρομαντικές και φαντασιόληπτες !... Λοιπόν ; Πώς σου φαίνεται το σχέδιό μου ;

—Τι να σου πω ; του άπάντησα. Καλό είνε... —Καλό ; Μόνο καλό ; Μά είνε ύπεροχο, φίλε μου !... Είνε ή πιο άλαθετη μέθοδος !... Μου ήθεθε στο νου χτες τη νύχτα. Αυτό δέν ήταν αλήθεια, μά δέν έχει καμιά σημασία. "Όταν ο Πιέρος έλεγε ψέμματα, έβλεπε να τα πιστεύης, γιατί άλλοιμόνό σου ήν του το απόδειχνες ; Είλες πάντα μαζί του κακά ξεπερδόμενα... Πήρε λοιπόν ένα φύλλο χαρτιού, το έβαλε μπροστά μου και μου ελες :

—Γράψε τώρα ένα ώμορφο γράμμα !... Να κάνης λόγο σ' αυτό για τον μεγάλο, τον άγνό, τον αιώνιο ξερωτά σου !... "Εσύ είσαι από τώρα μεγάλος συγγραφέας και θα τα καταφέρης... Βούτηξε την πένα, την έβαλε στο χέρι μου και περίμενε. Κι' εγώ έγραφα έτσι το πρώτο γράμμα μου στη Ρωξάνη.

"Ο Πιέρος έρχότανε κάθε ήμέρα στο σπίτι μου και κάθε ήμέρα του έγραφα κι' από ένα γράμμα... Είχα γράψει έτσι καμιά έκασοστή γράμματα, κρατώντας πάντα ένα αντίγραφο, όταν έβλεπα ο Πιέρος παρουσιάστηκε μιá ήμέρα στο σπίτι και μου φώναξε :

—"Ετοιμάσου τώρα να γνωρίσης τη Ρίτα !... Είνε καρός λειά !... Χτες είδα ότι ήταν κάποιος μελαγχολικός κι' άνησυχ... Είνε έρωτευμένος δίχως άλλο, με τον άγνωστο !... Άδριο λοιπόν θα πάμε να την

έπισκεφθούμε στην έξοχική βίλλα της, όπου μένει τώρα με τους γονείς της... Θα είνε και πολλοί άλλοι... Ξέρεις όμως τί συνέλογίστηκα να κάνω ;... Θα μάθω άπ' έξω μερικά ποιήματά σου και θα τ' άταγγίλω αύριο μπροστά της, στο σαλόνι... Δεν θα της κάνω έντίπωση, ή ; Όθελo να νομίση ότι είμαι ένας ποιητής, ένας όνειροπόλος... "Έπειτα, όταν δώ, ότι πέτυχα εκείνο που ήθελα κι' ότι με θαμιάει, θα της φανερώσω ότι ο άγνωστος είμαι εγώ !... Πώς σου φαίνεται ; "Η ιδέα αυτή μου ήθεθε στο νου χτες τη νύχτα...

Τη νύχτα, ο Πιέρος κοιμότανε σαν να βυθίζότανε σε λήθαργο, κι' όμως έπίμενε ότι ή ιδέες του έρχόντουσαν τη νύχτα ! "Ήταν μιá λούσα του...

"Εγώ, ώστόσο δέν ήθουν και τόσο εύχαριστημένος. "Ήθελα βέβαια να γνωρίσω κι' εγώ αυτή τη Ρίτα, μά δέν μου άφισαν δυο πράγματα : να ιδώ τον Πιέρο ν' άταγγίλη ως δικά του τα ποιήματά μου και να γνωρίσω τη Ρωξάνη μου. "Ήταν πιο ώμορφο να τη φαντάζομαι όπως ήθελα... Φοβόμουν μη τύχον μ' έκανε ν' άπογοητευτώ... Πιώς ξέρει ;

"Άρχισα λοιπόν να βρίσκω διάφορες προφάσεις για να μη πάω μαζί του, μά ο Πιέρος ήτύωσε και μου φώναζε άγορευμένος :

—Δέν άκούω τίποτε !... Όθόρης μαζί μου !... Σε χρειάζομαι !... "Αν παρουσιαστεί ανάγκη να της γράψουμε κάτι, έχει πέρα, πώς θα τα καταφέρω μόνος μου ;

Κι' έπειτα, άφου συνέλογίστηκε λίγο, έπροέθεσε :

—"Εσύ όμως πρέπει να παρουσιάσης διάφορετίδες άπ' ότι είσαι... Θα κάνης το φιλάθλο, θα μάς πληγώνης με τη βία... Θα παίξης τένις και θα δείχνης πάντα ότι είσαι ξετρελλανμένος με τα σπό... "Αλλοίμονο, αν ή Ρίτα καταλάβει ότι είσαι καλλιτέχνης !... Θα πάνε χαμένοι όλοι οι κόποι μου !... Κι' έπειτα, λίγο σπό, θα σου κάνει καλό... Λίγο σπό είνε πάντα εύχάριστο... Τι έγωιστής που ήταν !... Πριν φύγει ώστόσο με ρώτησε :

—"Εχεις τίποτα ψιλά ; —Τριακόσια φράγκα... του άπάντησα.

—Σώνουν για τρεις ήμέρες και για τους δυο μας... Κι' έφυγε μ' ένα θεριαμθεντικό χαμόγελο.

Αυτό παιά δέν το περίμενα ! "Ήθουν τώρα ύποχρεωμένος να κάνω και το φιλάθλο ! Θα έβλεπα όμως τη Ρίτα κι' αυτό ήταν για μένα κάποια ίκανοποίησις... *

Θεέ μου ! "Ήταν λοιπόν τόσο ώμορφη ή Ρωξάνη μου ;... Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι θα είχε τόσο άγγελικό πρόσωπο !... Και τί γαλανά, τί φωτεινά, τί έφεινα μάτια !... Μάς δέχτηκε μ' ευγένεια. "Ήταν τόσο χαριτωμένη ! Μου έδωσε το χέρι της, τυπικά σαν σ' ένα ξένο κι' έπειτα άρχισε να ρωτάη τον Πιέρο για την κοσμική ζωή, γιατί έ-

— Πρέπει να με βοηθήσης ! μου φώναξε ο Πιέρος, χτυπώντας επιτακτικά το μπαστουνάκι του επάνω στο γραφείο μου...

λειπε τρεις ήμέρες από την πόλη.

"Ο Πιέρος όμως της άπάντησε :

—"Ω, δεσποινίς, εγώ, ξέρετε, δέν ενδιαφέρομαι γι' αυτά τα πράγματα !... "Εργάζομαι τόσο πολύ !

—Τι κάνετε ; τον ρώτησε περιέργη ή Ρίτα.

—Νά, γράφω, διαβάζω... Δεν ζω παρά μονάχα για την τέχνη μου !...

Αυτά τα έλεγε μ' ένα τόσο μοιραίο ύψος, ώστε έκανε τη νέα να τα πιστεύη. Κι' ώστόσο δέν έκανε τίποτ' άλλο, παρά να ενδιαφέρεται για την κοσμική ζωή...

Σε λίγο, ύστερ' από τις διάφορες συστάσεις, ήθεθε κι' ή σειρά μου. "Ο Πιέρος με παρουσίασε στη Ρίτα και στους άλλους ως τον καλύτερο φιλάθλο της εποχής μας.

—"Α ! Αυτός είνε ένας περίφημος άθλητής ! τοιός είπες. Μη τον βλέπεται που είνε έτσι αδύνατος... Είνε ώλο νεύρα ! Θα τον θαμιάσει, όταν τον δήτε πώς καταπλάτει, πώς παίζει τένις, πώς σκαρφώνεται στα δονά !...

"Η Ρίτα και οι άλλοι με κοιτάζανε σαν φαινόμενο. Κι' εγώ τα δεχόμουν δια με ύπομονη και με άπάθεια.

—Πάμε λοιπόν ένα γύρο με τη βάρκα ! φώναξε ο Πιέρος. Θα τραβήξη κομπά ο φίλος μου...

Και μά την αλήθεια, τραβήξα κομπά εκείνο το απόγευμα σαν κατάδυσις !

Το θράδι ο Πιέρος άπήγγειλε μερικούς στίχους μου και μορεϊ-

τε να φαντασθίτε πώς τούς ἀτήγγειλε! Τους στραγγάλισε!... Ἐγὼ μόνον ποὺ δὲν ἔλαγα ἀπὸ τὴν ἀτελειά μου. Μοῦ ἄρεσε τόσο ἡ Ρίτα, ἡ Ρωξάνη μου!...

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Πιέρος ἦρθε στὸ δωμάτιό μου κατακόκκινος ἀπὸ τὴ χαρὰ του καὶ μοῦ εἶπε μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὴ κόγχη: — Ἔρρεις;... Τῆς τὰ εἶπα δια! Μοῦ φαίνεται ὅτι μ' ἀγαπάει, γιατί δὲν μοῦ ἔδωσε κομμὰ ἀπάντησι!...

— Κι' ἐσύ τί κάνεις;... τὸν ρώτησε τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο μου. — Τί ἤθελες νὰ κάνω;... Τῆς εἶπα μόνον μὲ τρυφερότητα: «Ἐλπίζω ὅτι αἴφιο τὸ βράδυ θὰ μοῦ δώσετε μὰ ἀπάντησι... Δὲν εἶνε ἔτσι; Κι' ἐγὼ ἀπόψε θὰ γράψω γιὰ σὰς ἕνα ὄμορφο ποίημα... Πῶς σοῦ φαίνεται; Αἴφιο τὸ βράδυ λοιπὸν θὰ τῆς πῶ ἐκεῖνο τὸ ποίημά σου, ποὺ ἀρχίζει ἔτσι: «Ἀρσέ με νὰ φιλῶμαι τὰ γλῶσσά σου χεῖλη...». Καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν κατακτήσω!...

Δὲν ἀμφεβάλλα, μὰ καὶ δὲν διάστασα νὰ τοῦ πῶ: — Ἄκουσε, Πιέρο... Αὐτὸ τὸ ποίημα νὰ τὸ ἀπαγγεῖλῃς πρὸ σιγά, πρὸ ἤσυχου... Ὅχι μὲ στόμφο!... — Μὲ στόμφο; Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν ἀπαγγέλλω ὑπέροχα; — Ὑπέροχα, ὄχι!... Ὁ Πιέρος μοῦ γύρισε τὶς πλάτες μὲ περιφρόνησι καὶ μοῦ φώναξε καθὼς ἔβγαινε: — Μάθε, φίλε μου, ὅτι οἱ στίχοι σου κερδίζουν ὅταν τοὺς ἀπαγγέλλω ἐγὼ!...

Τὸ ἄλλο βράδυ, ὅταν ὁ Πιέρος ἄρχισε πάλιν ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ ποίημά μου, βγήκα ἀδημονῶν στὸν κήπο καὶ κινιόμηντας τὰ ἀσημένια νερά τῆς λίμνης, ἄρχισα νὰ συλλογίζομαι μὲ μὰ πικρὴ μελαγχολία τὴ Ρίτα, τὴ Ρωξάνη μου!...

Πόσο ἴμῳν δυστυχισμένοι! Ἄν εἶχα τὸ θάρρος τοῦ Σιφράν, τοῦ ἀληθινοῦ Σιφράν, θὰ φανέροναι στὴ Ρίτα ποῖός ἴμῳν πραγματικά, θὰ τὴν ἔπαιρνα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ ἔβριγα μαζὺ τῆς ἑπάνω σ' αὐτὴ τὴ λίμνη ποὺ χανότανε ἐκεῖ κάτω, ἀνάμεσα στὰ βουνά!...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἄκουσα σιγανὰ βήματα κοντά μου... Ποῖός ἦταν ἄραγε; Γύρισα φοβισμένος τὸ κεφάλι καὶ εἶδα τὴ Ρίτα!... Ναι, τὴ Ρίτα, τὴν ἀγάπη μου!

— Ἐλάτε, ἐλάτε μαζὺ μου!... μοῦ εἶπε καὶ μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι. Πᾶνε νὰ κάνομε ἕνα γύρο στὴ λίμνη μὲ τὴ βάρκα... Δὲν μπορῶ πιά! Δὲν ὑποφέρεται!

Κι' ἔτρεξε πρῶτη, γιὰ νὰ ριζῆ τὴ βάρκα στὸ νερό. Ἐπειτα πήδησε μέσα καὶ κάθησε στὸ τιμόνι. Ἐγὼ τὴν ἀκολουθοῦσα σὰν μεθυσμένος, σὰν νὰ ἔδλετα ἕνα γλυκό ὄνειρο!...

Ὅταν ἀνοικτήκαμε στὴ λίμνη, ἡ Ρίτα μὲ παρακάλεσε νὰ καμπιλῶ ἀργά-ἀργά καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λέη μὲ τὴ σαγηνευτικὴ φωνὴ τῆς:

— Δὲν μπορῶ πιά νὰ ὑποφέρω τὸν φίλο σας... Θέω μου! Τὶ σαγῆλός ποῦ εἶνε κι' αὐτός κι' οἱ στίχοι του καὶ τὰ γράμματά του!... Ἐπειτα, ἔμεινα δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ ποιηταὶ! Τοὺς μισῶ!... Ναι, ναι!... Τοὺς μισῶ! Τώρα μάλιστα τοὺς μισῶ ἀκόμη πρὸ πολὺ!...

Κι' ἔπειτα, γέροντας πρὸς τὸ μέρος μου, φώναξε θριαμβευτικά, καθὼς μὲ κῆτιζε στὰ μάτια:

— Ἐμείνα μοῦ ἀρέσουν οἱ φιλάθλοι!... Ἄ! τρελλαινόμεναι γι' αὐτοὺς! Εἶνε τόσο εὐχάριστοι!... Δὲν ξέρετε πόσο μ' ἀρέσει ἡ συντροφιά σας;... Ἐσεῖς, μάλιστα! Εἰσάτε τόσο συμπαιθητικὸς... Σὰς ἀγαπῶ!...

Κι' ἀφίροντας τὸ τιμόνι, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἄρχισε νὰ μὲ φιλεῖ σὰν τρελλή!...

ΓΟΥΔΑΤΕΡ ΟΤΤΟΛΕΓΚ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η.. ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ!...

Ἐνας συνταγματάρχης κάποτε, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ προδεδωμένου του σὲ ὑποστράτηγο, παρέδωσε σ' ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ συντάγματός του μεγαλοπρεπεῖς γεῦμα. Πρὶν ἀρχίσουν νὰ τρῶνε, ὁ συνταγματάρχης σηκώθηκε καὶ ἔβγαλε ἕνα μικρὸ λόγο στοὺς στρατιώτες του, ὁ ὁποῖος τελείωσε ὅς ἔξής:

— ... Καὶ τώρα ἐμπρός, γενναῖοι μου! Ἐπιτεθῆτε κατὰ τοῦ γεύματος αὐτοῦ, σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἔχθρου! Ἐξοντώστε ὅλα τὰ φαγητά!... Φάτε τα!...

Στὰ ἐπιδόρμια τὰ μάτια τοῦ συνταγματάρχου ἔπεσαν ἐπάνω σ' ἕναν ἀπαξιωματικὸ, ὁ ὁποῖος γέμισε τὸ σακεδάκι του μὲ κομμάτια κρέατος καὶ μουσκάλες γεμάτες κρεατὶ.

— Τί κάνεις ἐσύ ἐκεῖ;... τὸν ρώτησε μὲ θυμὸ ὁ συνταγματάρχης.

— Ὑπακούω στὶς διαταγές σας, στρατηγέ μου. — Δηλαδή; — Δὲν μᾶς εἶπατε νὰ ἐπιτεθοῦμε κατὰ τῶν φαγητῶν σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἔχθρου; Λοιπὸν, κι' ἐγὼ, δὸς μὲ ἔχθρους δὲν μπόρεσα νὰ... σκοτώσω, τοὺς ἀχμωλοῦζω!...

Ὁ συνταγματάρχης γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΜΕΚΔΟΤΑ

Ἡ συνάντησις δυὸ ἐσπερμένων. Τὸ σαλτο μορτάλε τοῦ Κοζάκου. Ἡ περιόδια τοῦ Αὐδουδεῖκου 18ου. Ἐπὶ πόλεμο ἔνους! Ὁ ἄπιστος ἀρραβωνιαστικὸς. κτλ. κτλ.

Ὅταν ὁ Πιέρος ὁ Μέγας τῆς Ρωσσίας πῆγε στὴν Κοπεγχάγη, ἐφιλοξενήθη, ὡπὼς ἦταν φροῖδο, στ' ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Φρειδερίκου τοῦ Δ'.

Μιά μέρα οἱ δυὸ μονάρχαι ἐπήγαν ἐκδρομὴ σ' ἕναν πύργο τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας, ὁ ὁποῖος βρισκόταν χτισμένον στὴν ἀκρὴ ἑνὸς γκρεμοῦ. Ὅταν βγήκαν στὸν ἐξώστη τοῦ πύργου αὐτοῦ, ὁ Τσάρος ἄρχισε νὰ ἐξηγῆ τὸν βασιλεῖα τῆς Δανίας τὸ πολιτικὸν τοῦ πρόγραμμα.

— Θέλετε, τοῦ εἶπε, τέλος, νὰ σὰς δώσω μιά ἰδέα τῆς ἐξουσίας μου καὶ τῆς ἀγάτης τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ μου;

Καὶ χωρὶς νὰ περμιένῃ ἀπάντησι, ἔκλεισε ἕναν Κοζάκο τῆς ἀκολουθίας του καὶ δείχνοντάς του τὸ γκρεμὸ, τὸν διέταξε: — Πήδησε!

Ὁ Κοζάκος κῆτιξε τὸν Τσάρο, τὸν ἐχαίρησε στρατιωτικὰ καὶ χωρὶς διαταγῆ πῆδησε στὸ νερό.

— Πῶς σὰς φαίνεται αὐτό; ρώτησε ὁ Πιέρος ὑπερήφανα τὸν βασιλεῖα τῆς Δανίας. Ἐγείτε ἐσεῖς τέτοιους ἡντιχθούς; — Ἐντυχῶς ὄχι!... ἀπάντησε ὁ Φρειδερίκος.

Ὅταν μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἀνήλθε στὸ θρόνον ὁ Λουδοβίκος 18ος, θέλησε νὰ περιηγηθῆ τὰ περὶ ἄκρον τῶν Παρισίων. Στὴν περιόδια του ὅμως αὐτῆ, λησιμόνησε νὰ περῶσθι ἀπὸ τὸ Μονιφρανῶ καὶ γι' αὐτὸ ὁ δήμαρχος τοῦ μικροῦ αὐτοῦ προαστείου ἔστειλε στὸ βασιλεῖα τὸ ἀκόλουθο παραπονητικὸν γράμμα:

«... Ἡ ἡμετέρα κοινότης ἐστερήθη τῆς εὐτυχίας νὰ θαυμάσῃ καὶ προσκυνήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν Ἀ. Μεγαλειότητα... Μήπως σὰς ἔχουν περὶ, Μεγαλειότητε, ὅτι ὁ δρόμος εἶνε ἀδιάβατος; Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθές. Ἰσαῖσα μάλιστα, τὰ γ α ἰ δ ο υ ρ ἄ κ ι α ἀνεδαίνουν ὡς ἐδῶ μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ γι' αὐτὸ θέλομε νὰ πιστεύομε ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀσηθῆτε μίαν προσεχὴ ἐπίσκεψιν!...

Ὅταν διάβασε τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ βασιλεὺς, ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ σὲ λίγες μέρες ἔμπαινε θριαμβευτικὰ στὸ Μονιφρανῶ ἐπὶ πόλεμο ἔνους καθήμενος!...

Ὅταν ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία παρεχίμασε στὸ Βαλμοράλ τῆς Σκωτίας, σὲ μιά ἑταιρίαν τῆς, ἔμαθε μιά μέρα ὅτι μιά κοπέλλα ποὺ κατοικοῦσε ἐκεῖ γύρω, βρισκόταν σὲ μεγάλῃ ἀτελειᾳ, γιατί τὴν εἶχε ἐγκαταλείπει ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς, προτιμώσας μίαν ἄλλη ποὺ εἶχε 200 λίρες πρῶτα.

Ἡ ἀγαθὴ βασίλισσα συγχωρήθηκε τόσο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, ὥστε εἰδοποίησε τὴ νέα ὅτι θὰ τῆς ἔδινε 200 λίρες μόνον θὰ βρισκόταν ἕνας νέος ἀρραβωνιαστικὸς γι' αὐτὴν.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἄπιστος ἀρραβωνιαστικὸς, ἔσπευσε νὰ τὰ ξαναγερῆσθι μὲ τὴν πρώτη του μνηστῆ. Ἡ Βικτωρία ὅμως εἰδοποίησε τοὺς γονεῖς τῆς νέας ὅτι θὰ ἔδινε τὸ ποσὸν ποὺ ὑποσχέθηκε. Ἄν ἡ κόρη τοῦς ἔβουσκε ἀρραβωνιαστικὸν ἱκανὸν νὰ τηρῆ τοὺς ὄρκους του, κι' ὄχι ἕναν ἄπιστο καὶ ἐπιτόλιον.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ, ὁ ἄπιστος ἀρραβωνιαστικὸς ἔβρισε στὰ κρῆνα τοῦ λουτροῦ καὶ εὐφρόνησε ἕνας ἄλλος τίμιος νέος, ὁ ὁποῖος παντρεύθηκε τὴν κόρη ποὺ προκοδόθηκε ἡ βασίλισσα.

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἡθλοποῦ ἐξαντλεῖ τοὺς γρήγορα σωματικῶς καὶ διανοητικῶς ἔκτεινον, ποὺ ἀφροσιώνονται σ' αὐτὸ. Ὁ περιφημὸς Ἀγγίλος ἡθλοποῖός: Ἰαβλάντ ἔλεγε μὲ μεγάλῃ του θλίψι τὰ ἔξής: «Ὅλα περᾶνε σύντομα γιὰ μᾶς. Ὅλα! Ἡ χαρὴς κι' ἡ λύπης κι' ἡ ζωὴ ἡ ἴδια. Αὐτὰ τὰ δάκρυα ποὺ χύνουμε, αὐτὰ τὰ χαμόγελα ποὺ σκορπίζομε ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκηνή, μᾶς φέρουν πρόωρα στὸν τάφο!...

Ἐν τούτοις ἰάτρους καὶ ἔξαιρέσεις, Μερικοὶ ἡθλοποῖοι π.χ. ἔφταναν σὲ βαθύτατο γῆρας, χωρὶς νὰ πάθουν, μέχρι τὴν τελευταίαν τους στιγμὴν, νὰ παῖζον.

Ὁ μακροβιώτερος ὅμως ἡθλοποῖός ἦτο ὁ Γάλλος Ἰωάννης Νοεῖλ, ὁ ὁποῖος πέθανε τὸ 1892 σὲ ἡλικίαν 118 ἐτῶν, χωρὶς νὰ πάθῃ οὔτε ἡμέραν νὰ παῖζῃ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ νεαρὸς κόμης ντε λά Ροζαζλέν ἐξήγγειρε ἐναντίον τῶν ἐπαναστατῶν τοὺς χωρικοὺς τῆς Βανδέας, τοὺς ὁποῖους ἄλλοτε διοικούσε ὁ πατέρας του.

Πρὶν τεθεῖ ἄλλοι ἐπὶ κεφαλῆς τον γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσθι στὸ Παρίσι, τοὺς εἶπε:

— Φίλοι μου... Ἄν ζῶσε ἀκόμα ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου, θὰ εἶχατε βέβαια ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν καὶ θὰ κάνατε ὅτι κι' ἂν σὰς εἶλεγε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκόμα παρὰ ἕνα παιδί. Μὲ τὴν ἀνδρεία μου ὅμως θὰ φανῶ ἄξιός τῆς ἀρχηγίας καὶ θὰ σὰς διοικήσω τίμια καὶ γενναῖα. Ἄν προχωρήσω ἐμπρός, ἀκολουθήστε με. Ἄν ὀπισθοχωρήσω, σκοτώστε με, κι' ἂν πεθάνω, ἐκδικηθῆτε με!...

